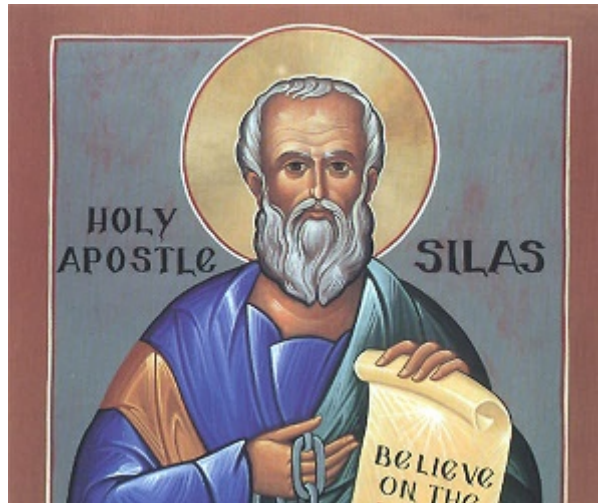

Η ιεραποστολική δράση του αγίου Απ. Σίλα

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1gyMLU2>]

Οι δύο απόστολοι κατέφυγαν στη **Θεσσαλονίκη**, όπου, κατά τη συνήθεια του απ. Παύλου, πρώτα επισκέφθηκαν τη συναγωγή και κήρυξαν εκεί το λόγο του Θεού για τρία συνεχόμενα Σάββατα παρουσιάζοντας τους αποδείξεις από τις γραφές που δείχνουν ότι ο Χριστός ήταν ο αναμενόμενος Μεσσίας.

Πολλοί ήταν αυτοί που πίστεψαν και δέθηκαν πνευματικά με τους δύο αποστόλους. Κάποιοι Ιουδαίοι, όμως, νομίζοντας ότι απειλείται η πατρική τους πίστη τούς κατήγγειλαν στις αρχές ότι δημιουργούσαν προβλήματα. Γι' αυτό τα μέλη της Εκκλησίας της Θεσσαλονίκης βοήθησαν τους αποστόλους Παύλο και Σίλα να καταφύγουν για περισσότερη ασφάλεια στη **Βέροια**. Οι εκεί ευρισκόμενοι Ιουδαίοι δέχθηκαν το λόγο του Θεού και περιέβαλαν με αγάπη τους δύο αποστόλους.

HOLY
APOSTLE

SILAS

BELIEVE
ON THE
LORD
JESUS
CHRIST
AND YOU
WILL BE
SAVED

Στο σημείο αυτό άλλαξαν και πάλι τα σχέδια των αποστόλων: έμαθαν ότι οι Ιουδαίοι της Θεσσαλονίκης δεν εγκατέλειψαν τα σχέδιά τους για να συλλάβουν τον απ. Παύλο και γι' αυτό τον φυγάδευσαν με πλοίο στην Αθήνα. Οι δύο συνεργάτες του, ο απ. Σίλας και ο απ. Τιμόθεος παρέμειναν στην πόλη μέχρι να στερεώσουν τους πιστούς της Βέροιας με την προοπτική να συναντήσουν τον απ. Παύλο στην Αθήνα.

Στο 18ο κεφ. των Πράξεων βρίσκουμε και πάλι την ομάδα των απ. Παύλου, Σίλα και Τιμοθέου ενωμένη. Είναι στην φιλόξενη, πολλά υποσχόμενη, μα και με πολλά προβλήματα **Κόρινθο**, όπου με πολύ κόπο και κινδύνους θα θεμελιώσουν την τοπική Εκκλησία.

Από το σημείο αυτό και έπειτα δεν ξανασυναντάμε τον απ. Σίλα. Δεν γνωρίζουμε από τις βιβλικές πηγές ποιά είναι η κατοπινή του πορεία. Από τις αναφορές των Β' Κορ. 1:19, Α' και Β' Θεσσαλονικείς μάλλον πρέπει να οδηγηθούμε στο συμπέρασμα ότι, αν και στην παράδοση της Εκκλησίας εορτάζονται ως διαφορετικές μορφές, οι απόστολοι Σίλας και **Σιλουανός** πιθανότατα ήταν το ίδιο πρόσωπο, καθώς ο Σιλουανός και ο Τιμόθεος παρουσιάζονται ως οι συνεργάτες του απ. Παύλου στην Θεσσαλονίκη και στην Κόρινθο, αν και από τις Πράξεις γνωρίζουμε ότι μαζί τους ήταν ο απ. Σίλας.

Εξάλλου, το όνομα Σίλας (που χρησιμοποιείται μόνο στο βιβλίο Πράξεις) αποτελεί συντομευμένο τύπο του ονόματος Σιλουανός (που χρησιμοποιείται μόνο στις επιστολές). Το Σιλουανός προέρχεται από το λατινικό **Silvanus** που σημαίνει αυτός που προέρχεται από το δάσος, το παιδί του δάσους (**δάσος=silva**).

Η παρουσία του απ. Σίλα δίπλα στον απ. Παύλο αποτελεί μία ιδιαίτερη περίπτωση στενής και αποδοτικής συνεργασίας. Οι δύο απόστολοι, παρότι δεν φαίνεται να τους συνδέει παλαιός δεσμός, ξεκινούν την κοινή τους πορεία μετά από μία ένταση ανάμεσα στους παλαιούς συνεργάτες Παύλο και Βαρνάβα. Κάθε ανάλογη αλλαγή είναι αναμφίβολα δύσκολη, αλλά η καλή συνεργασία και η πίστη στον κοινό σκοπό βοηθά στην υπέρβαση των προβλημάτων που προκύπτουν. Στη συγκεκριμένη περίπτωση φαίνεται ότι ο απ. Παύλος, με περίπου δεκαπενταετή ιεραποστολική εμπειρία τότε, εξετίμησε την ποιότητα του απ. Σίλα, ο οποίος έχαιρε της εμπιστοσύνης και των αποστόλων της Ιερουσαλήμ, και τον έκανε συνεργάτη του.

Για να αποσταλεί στην Αντιόχεια και να αναλάβει εκ παραλλήλου με τον απ. Παύλο και τον απ. Βαρνάβα, όπως και τον απ. Ιούδα, την παρουσίαση της αποφάσεως της Αποστολικής Συνόδου, θα πρέπει να είχε άνεση στο λόγο, ευστροφία, γερή θεολογική κατάρτιση και πίστη στο σκοπό του ευαγγελισμού, όχι μόνο των Ιουδαίων, αλλά και των εθνών. Αυτά τα χαρακτηριστικά προκάλεσαν και το ενδιαφέρον του απ. Παύλου και οδήγησαν στην επί σειρά ετών συμπόρευση των δύο αποστόλων.

Το ιεραποστολικό έργο, με τις συνθήκες μάλιστα που γινόταν εκείνη την εποχή

απαιτούσε όλα τα χαρακτηριστικά που περιγράψαμε και πολλά άλλα ακόμη: αντοχή στις μετακινήσεις, δυνατότητα να αντιμετωπίζεις γρήγορα και με επιτυχία τα προκύπτοντα προβλήματα, υπομονή και επιμονή, εμπιστοσύνη στους συνεργάτες-συνοδοιπόρους, όπως και οικονομική ανεξαρτησία, καθώς οι περιπλανήσεις τους άφηναν μικρά περιθώρια να εργαστούν.

Οι απόστολοι που τιμούμε έθεσαν τις βάσεις για την ανάπτυξη σε τοπικό πλέον επίπεδο των εκκλησιαστικών κοινοτήτων. Όντας μαθητές του απ. Παύλου με δική του πρωτοβουλία εγκαταστάθηκαν ως μόνιμοι ποιμένες σε διάφορες τοπικές εκκλησίες για να τις ποιμάνουν ως κεφαλές τους, ως επίσκοποι.

Με την παρουσία αυτών των αγίων μορφών, καθώς η Εκκλησία περνά σε φάση ενηλικιώσεως και η γενιά των Δώδεκα Αποστόλων σβήνει, οι μαθητές τους εγκαθίστανται στις έδρες των τοπικών εκκλησιών συνεχίζοντας το έργο τους, όχι πλέον ως περιοδεύοντες κήρυκες, αλλά ως μόνιμοι ποιμένες.